

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.^{na}
Despatx: de 10 a 12 y de 3 a 6

SUSCRIPCIÓ:

Un any. . . . 6 Ptas. — Mitj any. . . . 3 Ptas.
Número solt, 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C.^a - Passatge S. Joseph

PROFECIES



Quan vegi en Moret que'l lastre no'l deixa arribá al Poder,
el llençarà, com qui llença un trasto que no serveix.

CRÒNICA

El discurs den Moret

El Sr. Moret ja ha enjogat á Saragossa el seu anunciat discurs.

De lo que ha fet en Moret, pot dirsen ab tota propietat *enjegar un discurs*; y aixó es cosa que, feta ab la deguda preparació y solemnitat, com en el cas present, resulta sempre sensacional pera bona part de la opinió pública espanyola que's deixa... aixecar la camisa (anava á dir *il·lustrar*) per la premsa del trust.

El discurs den Moret havia de ser *sensacional*. Aixís ho tenien acordat els diaris de la corda y els prohoms del bloch en projecte y... *nada*, el discurs den Moret ha sigut el tema de actualitats y el plat del dia.

Parlemne donchs, encara que només sia pera correspondrer á la *galanteria* del quefe dels lliberals, que en el seu parlament va recordarse molt de nosaltres, dedicant una parrafada de les seves als *aplechs carlins*.

Els diaris van anunciar pomposament que en Moret preparava l'índex del seu discurs ab notes lliures de Monsenyor Freland, en son llibre «La Iglesia y el siglo».

Velshiaquí que si jo no m'encerto á llegir aixó, faig una plancha, perquè sense volguer posar en dubte la erudició den Moret, hauria dit en aquesta ocasió, que l'home havia preparat el seu discurs prenent notes dels que feyen en altre temps quatre *descamisados* y algún capellá renegat, en aquells famosos mitins anticlericals que van estar de moda una temporada al «Circo Barcelonés» del carrer de Montserrat ó en el saló de ball de «La Serpentina».

Tal és l'efecte que van ferme, al llegir el discurs den Moret, totes aquelles vulgaritats de orador de taberna sobre les sacristies y els convents y la reacció.

Pro deixemho de banda tot aixó, ja que en tot cas, si torna á ser poder, ens cuidarem els catòlics de demostrarli ab arguments convincents, com la darrera vegada, que no va pas bé per aquest camí si vol fer passar la gana per una temporada als seus partidaris.

Quelcóm, de moment més interessant hi há en el seu discurs, y son les declaracions antissolidaries del quefe dels lliberals y la campanya que tot seguit han comensat els elements favorables al bloch de les esquerres pera apoyar decididament la candidatura den Lerroux á Barcelona y á Valencia, fins al extrém de promouer suscripcions pels gastos electorals y proclamar *candidatura nacional* la del gran enemich de Catalunya.

Lo que fins ara s'havia portat en certa manera de amagat, encara que fós vist

per tota persona de criteri, pot dirse que avuy se farà ja á la descarada.

Els lliberals y els demócrates, de braçet ab els republicans anti-solidaris, han mostrat ben clar que el bloch que intenten es per sobre de tot y abans que tot el *bloch anti-catalá*.

En el saló del Círcol Lliberal de Saragossa ahont va parlar en Moret, hi havia la següent inscripció: «¡Viva la integridad nacional!» Ara díguinme si de aixó no s'en diu ensenyar la céba.

La gent de la esquerra volen posarse decididament contra Catalunya, y la veritat és que si fossin capassos de entendres y formar el bloch, y arrivés en Moret de acort y ab inteligencia ab aquestos elements á ser poder, fóra cosa de preocuparse sériament de la situació que podria arribar á crearse á Catalunya.

Pro és tant segur que no anirán en lloch y que no arribarán tant sols á entendres de una manera definitiva, que de les seves amenaces ens en podem riurer.

Y més que ningú els carlins, pels qui resulta circumstancia favorable que sían precisament els elements sectaris els que intentin un bloch contra Catalunya. Circumstancia que, com providencialment, vé repetintse desde el comensament de la activitat y la lluyta en pró del ideal autonomista catalá, y de la que hauriam de procurar saberne treurer tot el partit que de lley y de justicia ens toca.

En Moret ha fet el seu anunciat discurs y de les seves paraules, y de la actitud en que's poßen de una manera ben manifesta y descarada els elements que intenten la unió de les esquerres, se'n dedueix ben clarament que van á la formació del bloch anti-catalá y que, si arriben á lograrlo, volen declarar la guerra á Catalunya.

S'han conjurat á enfonzar el projecte de Administració local només porque el creuen favorable á les aspiracions catalanes; treballen la victoria den Lerroux porque saben que és l'enemich de Catalunya y volen que tinguem vagues y disturbis y trets y bullangues á diari en nostra ciutat, y inspiren, en fí, tots els seus actes y propagandes en l'odi que senten per les aspiracions catalanes, odi perfectament explicable per tots els que 'ls hi coneixem les intencions.

Veuselaquí lo que significa el discurs den Moret y lo que representa el programa que ha de servir en tot cas de llás de unió al projectat bloch de les esquerres, bloch que segueixo creyent que no passarà de projecte.

Sapiguem els catalans respondrer dignament á tanta ignominia y tanta baixesa, y responguemhi apartant una vegada més de la representació de la ciutat á n'aquell enemich de Catalunya á qui élls proclamen *candidato nacional*.

Fém el nostre camí ab el seny de sempre y deixemlos esbravar mentres s'accontentin ab discursos.

Y la nostra Solidaritat, que és obra de pau y de unió y treballa per la grandesa de Catalunya y de Espanya, triomfará de aquesta altra solidaritat que intenten els nostres enemichs y que 'ls ajunta á tots en un repugnant sentiment de odi.

JORDI PICAROL

Filosophs de «Commune»

Qui'n té la culpa, pregunto,
de tot lo que ara ens passa?
que l'obrer no tingui feyna,
que'l poble's mori de gana,
que no plogui quan convé
y que ho fassi quan no falta?
que les noyes presumeixin
y s'empastifin la cara,
y per més que fassin mueques
no'ls en surt cap per casarse...
¿qui'n té la culpa, insisteixo,
repetincho mil vegades?

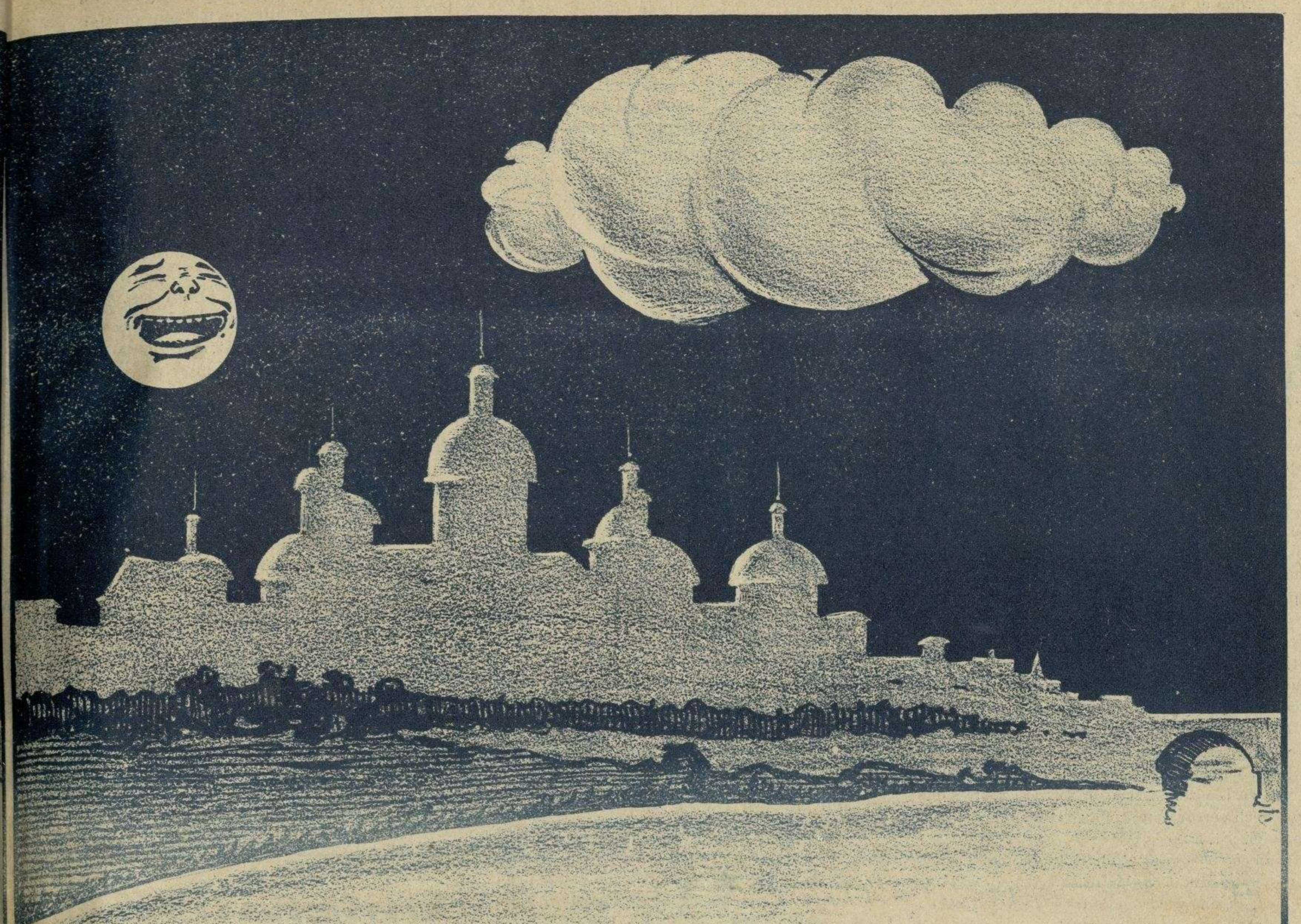
Que un pagés, per sa dissort,
esguerra moltes anyades;
que després de molt treball
al sostre's pengi de barres;
que la carn vagi pujant
y el pá més amunt encara;
que'ns venguin roba d'espart
tot fentla passar per llana;
que hi hagi molts de badochs
que's creuen al senyor Maura
y no vegin clarament
que juga ab dos jochs de cartes
y aixís sempre queda bé
y aixís ningú l'entrebanca.
¿Qui'n té la culpa, veyám?
¿Vostés, llegidors, no ho saben?
Consulteuho á n'«El Diluvio»
(bona marca acreditada)
á «El Progreso» á «El Liberal»
tres sabís de bona pasta.
Aquests tres vos ho dirán,
ab sa eloqüenta *labia*;
que tot lo qu'está passant,
que tots els mals y desgracies
que patim, venen del... Clero:
¡éll! éll és el responsable.
Sí, senyors: tan sols el Clero
és qui té la flauta màgica
per fer ballar á tothom.
¡Si el Clero está fet un sátrapa!

¿Oy que aquests tres diariots
la saben llarga, molt llarga?
Quan no saben qui ho ha fet
donen la culpa al manxaire!
Costa poch carrega'l mort
a les espatlles d'un altre!

Escolteu, senyors... ximplets,
que teniu cap de carbassa:
és més vell que l'aná á peu
dí aixó que diéu vosaltres;
lo que vosaltres heu dit
és de quan els ruchs parlaven.
Vaja, tornéusen al llit
que aixó és la lluna... eclipsada,
y avuy, per sort, molta gent
ja no fan cas dels brams d'ase.
Be prou y massa ho sabem
quí son y ahont son els culpables.

Almanach de «La Bandera»

¡JA HA SORTIT!



EL DISCURS EN MORET

—¡Aaaay, qu'és bonich!!

Y després... rés!!!

Al clero deixeu en pau,
que no fá cas de xerraires;
que prou potsé us servirá,
sense que us cobri soldada,
el día que'l demaneu:
quan estireu les *dos patas*.

XAROP DE MAGRANA

ADHESIO

(Al AUTOR de la «Lliga de Higiene contra la peste liberal.»)

Amich y correligionari: Ras més práctic podies proposar pera fer guerra als mals paperots.

Te felicito per la bona pensada. Una «Lliga» com la que proposes s'ha de fer lo més prompte possible á Barcelona; després ja seguirém els dels altres punts. Es una idea grandiosa que de cap manera pot deixarse olvidada.

Has fet bé de lliensarla á les planes de LA BANDERA REGIONAL. El Senyor Roma, que és home actiu y emprenedor, per força l'ha de acullir ab entussiasme, apesar de les múltiples y feixugues ocupacions que sobre d'ell pesen. La fundació d'aquest organisme será fecond, práctic, de grans resultats y simpátich á tothom. Ja que á l'Assamblea de Saragossa's va veure ben clarament el desitj de fer guerra tremenda á la mala prempsa, si guém els carlins els primers de posarho á la práctica.

A Barcelona hi ha jovent expert, actiu, entusiasta, treballador. En Trias, en Gambús, en Viza, en Condomines, en Puigrefagut, en Darnaude, en Vives, en Llanza, en Mas, en Bertrán, y altres que no conech personalment, tots ells son els qui han de ferho. ¡Sí, aixó és fet si ells volen!

Y un cop comensat, trobará eco en totes parts, y tothom voldrá cooperar á tant bona obra.

¡Apa, amichs y correligionaris entusiastes de Barcelona! A la feyna y avant!

De Catalunya respondrá tothom. De fora de Catalunya que se'n encarregui LA BANDERA de ferhi la necessària propaganda.

¿Ho faréu, bons amichs?

P. DE FUSIMANYA

La Societat y el Poeta

—¿Per qui delira el cor teu?—

—¡Per Deu!—

—Després d'Ell ¿á qui idolatria?—

—¡A la Patria!—

—¿Batega per cap servey?—

—¡Els del Rey!—

—Trilogía que t'inspira és tota una santa lley.

¡Eterna vibri ta lira

per Deu, la Patria y el Rey!—

PAU GARROFA

¡Una mica de gratitut!

¡Que'n son de simpátichs aquells sers que responen ab mostres d'amor y d'efecte als favors y mercés qu'han rebut de cors nobles y honrats! Pro que poch agradables se fan no

poques persones que á tals favors y gracies contestan ab fástichs y disbarats. L'agrahiment ha sigut sempre una flor bonica y flayrosa que s'ha sabut conquistar les mirades de tothom: l'ingratitut, en cambi, és una herba que la allunyan d'aprop seu els homes de bons sentiments. Nosaltres, els carlins, hem d'aguantar moltes vegades les bravades que despedeixen cors ingrats, cors que contestien fastigosament á les probes d'estimació que'ls dona la nostra Comunió.

Quan se tracta de defensar els interessos católichs; quan s'ha d'alabar per carrers y plassas el sant Nom de Deu; quan els enemics de la nostra fe volen trepitjar les creencies cristianes; quan els ministres del Altíssim estant á punt de véures insultats pels *aymants* de la llibertat y del progrés, iluytém els carlins en totes parts, formém en les primeres files dels actes religiosos, sabém *acompanyar degudament* el Sant Rosari, ens portém sempre com demanen y exigeixen els nostres ideals.

¿Y és possible que molts católichs dels que volen passar per bons, ens tinguin un odi de mort, desitjin acabar ab la rassa de carlins, busquin sempre ocasions y motius per parlar de nosaltres de la manera mes fastigo, sa y repugnant? Sembla que no pot ser, pró per desgracia aixís és. ¿No és veritat que *certs* católichs de Igualada troben un gust especial en fuetejar la nostra causa política, en dir dels carlistes mil pestes y disbarats?

Y si som tant dolents nosaltres; si mereixem que se 'ns tracti á baqueta, ¿per qué demanéu el nostre auxili quan les vostres espatlles están en perill; per qué la troveu necessaria y imprescindible la nostra presencia quan els bàrbres terrouxistes de nostra ciutat volen destorbar aquella solemne y brillant Romeria de fá poques setmanas al Santuari de Nostra Senyora de la Sala?

No continuéu, per Deu, vostre campanya anticarlina; penseu abans d'obrir la boca ab els favors y consideracions que deheu als carlins; tingueu sempre present que en mil ocasions vos hem guardat els vostres interessos, qu'hem exposat les vostres vides y sempre la tranquil·litat de les vostres families estimades.

Recordeuvos desde ara de la Romeria organizada pels Terciariis Franciscans á l'Hermita de la Sala, de les amenaces que contra la mateixa's feren desde les columnes del periódich porcassás «El Igualadino», amenaces que no surtiren de la redacció. ¿Gracies á qui? Vosaltres *certs* católichs d'Igualada ho sabeu tant bé com

UN CANTOR DEL NOYA

La acció és la vida

Treballém sempre, companys, qu'el treball es la vida; avençém sempre, que qui avença arriba.

Nostre programa hem de darlo á coneixer, hem de fer patria.

Qui dorm tranquil mentres son pròxim sofreix no és bon cristiá, no es bon patrió.

Encara que governs y lleys veden en part nostra tasca, no importa, avant pel bé que pugám fer y la mostra de lo que fariem.

N'hi ha molts que pateixen y hem de salvarlos. Tota Espanya sofreix y hem de redimir-la.

Carlins, per Deu y Espanya, á treballar ab paraules, ab obres, que quan s'adoni el poble que nostre credo és camí de salvació, ja vindrá, de segur, á engrossar nostres files.

El poble vol salvarse, aspira á redimirse, perxó quan vegi la justicia la abrassará ab entussiasme y defensará ab valor.

Es avuy extraviat, perdut; nosaltres que podém hem d'anar á auxiliarlo.

Sacrificis?: ¿son sacrificis que dignifiquen; obstáculos y contratemps?: son contratemps y obstáculos qu'honren el dominarlos.

Si és obra meritoria y grandiosa llençarse al camp y exposar la vida y fins morir per una Causa santa, no és menys lloable el pacífich treball de propaganda, la acció social y la lluyta política sempre y quan se pugui.

Declinar nostre génit guerrer sería fer traició á nostra conciencia, á nostre esperit y á nostra historia.

Deixar de treballar dintre la lley, sería matarse lentament sense profit ni gloria.

Treballar sempre ab entussiasme y coratge es en la pau ardidesa y força; y en la guerra heroisme y victoria.

Ara que som en pau, treballém en la pau.

RAMÓN O'CALLAGHAN VILANOVA

Epígrames

Lo que us dich és positiu,
son dos que no van á l'hora:
en Pau Trist, que sempre riu,
y en Ton Alegre, que plora.

Devant de cal adrogué
hi converçen dos vellets.
y l'un diu: «De Panellets
si no'n trech, no'n menjaré.»
Peró l'altre, ab picardia
li contesta: «Ho pots ben creure;
que si jo'ls tingués de treure,
la veritat, no'n menjaría»

X. DE M.

L'amprech

Els carlins de Reus, cada día més entusiastes y més decidits, commemoraren la onomástica de Don Carles ab grans festes. La vetllada fou solemníssima, estant á càrrech de la Secció de Propaganda. Hi prengueren part els senyors Piré, Nolla, J. Ferrán, M. Ferrán, els nens Sugrañes y Mas.

Els discursos dels Srs. Ferrán, Capdevila, Carreras y Viladrich foren aplaudidíssims. Y per fi de festa's ballaren sardanes, embellint el local l'estol d'hermoses senyoretetes.

*

Almanach de «La Bandera»

¡JA HA SORTIT!

També fou solemne la festa celebrada pel Círcol Carlí «El Loredan» de Badalona; festa religiosa, banquet y vetllada, sent molt concorreguts tots els actes.

Hi assistiren, entre altres personalitats, el senyor Duch de Solferino y el diputat senyor Junyent.

*

La campanya electoral va pujant de tó, y tot fa preveure que la lluyta serà grossa.

Els republicans solidaris cometeren la torpesa de proclamar candidat a n'en Pau Salmerón, que aquí ningú coneix ni havia para qué.

Afortunadament en Pau Salmerón ha renunciat; val més aixís que no pas que l'haguéssim renunciat nosaltres.)

*

Dilluns passat (no ho diguin a ningú) mentres jo baixava les escales del Palau Episcopal per un cantó, hi pujaven per l'altre may dirien qui? en Prat de la Riba y en Durán y Ventosa.

Y parlaven d'eleccions, tot pujant les escales.

—¡Ola, ola!—vaig dir jo.—Aixó m'agrada. Convé que aquests bons y simpàtics senyors vagin a demanar bons concells a qui pot donarlos. Es hora de que's convencin de que hi ha molts vots catòlics a Barcelona y que quelcóm valém. A voltes costa més trobar candidats que .. trobar un duro.

Aixó ho conto perque va alegrarme.

Y suposo que no és cap indiscreció.

Y perque m'estimo més que pujin les escales del Palau Episcopal que no pas les del Palau... d'Orient.

*

Se diu si a Valencia lluitarà un candidat sorianista y un de carlí ab l'apoyo de tots els catòlics solidarisats.

Ens en alegrarem.

Y més encara si el candidat es en Simó com s'ha dit.

Miel sobre hojuelas.

*

Demà, diumenge, els qui vulguin passar un rato distret, que comprin «L'ALMANACH DE LA BANDERA REGIONAL»

Vostés hi guanyarán, y nosaltres... no hi perdrem.

*

Ja ho deya la vella que may se volia morir, pera veure coses noves.

Ara'ns diuen de Madrid que en Lerroux és *candidato nacional*, que s'ha de obrir una subscripció *nacional* pera pagarli els gastos de la elecció, y que'l que surti diputat en Lerroux és *qüestió d'honra nacional*.

Es lo que jo dich. El tancar en un manicomi a n'en Moret, a n'en Canalejas, a n'en Melquiades Alvarez, a «El País» y als diaris del trust, és *qüestió de... caridad nacional*.

Si, sí. Que'ls tanquin, ó que'ls matin. No hi perdria res *la honra nacional*.

*

Altra ment, aquí reventarém a n'en Lerroux: és *qüestió de dignitat catalana*.

Peró hi há un altra cosa. En Blasco Ibañez, el *santón* valenciá, ha renunciat l'acta de diputat pera cedirla a n'en Lerroux.

Ara veurém com s'ho pren en Soriano.

Y com s'ho prenen els catòlics valencians.

¿Permetrán els valencians aquest afront a la dignitat de la seva terra, dant una investidura al

perdut que Catalunya s'ha tret de sobre ab entesa y dignitat? ¿Consentirán que's vesteixi ab la seva representació l'enemich mortal, odiós, de Catalunya?

Si aixó consenten, ja la pagarán cara els valencians.

¡Vaya una lepra'ls haurá caigut a sobre!

Comentarios

(Sobre'l follet «Lo de Francia»)

II

Tot lo dit, considéris desde la serena regió dels principis. Si baixém al terror de les aplicacions y concretém l'unió dels catòlics a Espanya, baix la base del reconeixement, tot lo dit anteriorment, no té força de cap classe.

M'explicaré:

El sentit comú ens diu que tota unió implica l'existencia de dos elements, per lo menos; un de sol no s'uneix a sí mateix, Donchs bé; l'unió dels catòlics a Espanya exigeix, com a condició *sine qua non*, el qu'existeixin persones que, estant divorciades en la part política, estiguin conformes en la part religiosa. Y ja la qüestió en aquest terreny, pregunto: ¿hi há ningú capaç de senyalar-me persones que reuneixin aquelles qualitats? Sí; el partit carlí y l'integrista están compostos d'elements d'aquella naturalesa; y, encara, les diferencies polítiques qu'els separen son tan petites que bé's pot afirmar que no formen més qu'un sol partit, que's coneix ab el nom de «tradicionalista». Pró, és més; l'unió catòlica d'aqueixos dos partits fá molt temps qu'existeix, ja que quan se tracta de la defensa dels drets de Deu, com qu'els dos son antiliberals declarats, se troben sempre acordes en tots els punts, lluyten junts, com ho demostren ses respectives minorías en les Corts, formant, per lo tant, una verdadera unió catòlica.

Ara bé; és palpable que Mossén Solanes no lluyta per aqueixa unió, ja que molt abans de que éll publicqués el follet, ja existia. Donchs, ¿qué pretén? ¿vol qu'ens unim ab els liberals den Moret y Canalejas? Suposo que nó; el projecte de ley d'Associacions y les seves propagandes anti-clericals me sembla que son rahóns prou fortes pera creurer que no és aquesta la seva intenció. ¿Voldrá tal volta qu'ens unim ab els mauristes? ¡Ah! aixó, lector, ja és més fácil de que entri en els seus plans; pró, mentres Mossén Solanes no ens demostri qu'en Maura no és Quefe del partit liberal-conservador y no ens provi com existeix aquella condició *sine qua non* qu'hem exposat més amunt, ó siga: qu'el programa catòlich-maurista és idèntich ab el programa catòlich-carlí, en vá és que treballi; l'unió que ell desitja no és factible.

No: de catòlics a Espanya que defensin diferents banderes polítiques, qu'és desenganyí Mossén Solanes, no n'hi han, y per lo tant és impossible unió; juntantse ab elements més ó menys liberals, després qu'el liberalisme ha sigut condemnat pels Papes, pera defensar el drets de l'Esglesia, ens ho impideix nostra conciencia. ¿Perventura s'els va acudir a nostres avant-passats juntarse ab els partidaris de la mitja-lluna pera fer frente a n'els enemichs de l'Esglesia? ¿Quí és capaç de fer servir de base d'unió un punt en el que no convergeixen els elements que s'han d'unir?

No se'm fassi l'objecció de que *el mandalocoya decadente solidarismo* és una unió de catòlics y liberals; perque és aquesta una qüestió d'ordre completament diferent de la materia qu' estém

tractant. La Solidaritat ha estat possible perque s'han trobat elements que, estant divorciats en la part relligiosa, tenien un punt de convergència en la part política; y si algú presenta catòlics qu' estant separats solament per la política afirmen uns mateixos principis relligiosos, pot tenir completa seguretat de que l'unió, que tant se desitja per alguns, s'arribará a fer. Bona prova d'aixó son els dos exemples que vaig a citar:

Un día els liberals presenten un projecte de ley d'associacions que feria els sentiments catòlics; carlins y mauristes estabem aleshores com estém ara, separats per les idees polítiques, pró tots opinabam qu'el projecte, costés lo que vulgués, no debía ser ley y ens juntarem, ferem propaganda y la victoria fou nostra.

L'Ajuntament de Barcelona presenta el Pressupost de Cultura; carlins, mauristes y fins alguns liberals declarats deixaren de banda les seves diferencies polítiques, s'uniren y tothóm sab el resultat: mitja victoria pels uns, mitja pels altres.

¿Qué ens demostra aixó? Dues coses que tal volta Mossén Solanes no coneix: primera, que no és certa, com éll afirma, l'unió de la *crux con el mandil* y, com a conseqüencia, que la Solidaritat no és ni será, jamay, obstacle pera que els defensors d'aquella deixém de combatrer als partidaris d'aquest; y segona, que son factibles unions catòliques temporals, quan fan referencia a punts determinats; pró, que no son possibles unions perpétues de carlins ab gent que reconeix per Quefe indiscutible una persona que s'atreveix a afirmar que *el pensamiento no delinque y que el derecho público no es católico ni protestante*.

¡Ah! si la labor que se emplea para hacer que los católicos se hagan constitucionales, se empleara para que los liberales se hicieran católicos! ¡Quant profit no'n treuríem, Mossén Solanes, de portar a la práctica aqueixes valentes paraules de *Un Ciudadano Español!*

(Seguirá)

MANEL PUIGRETAGUT

Correspondencia

R. H.: El seu *vendimiari*, anirá.— *Pep Jeperut*: Lo de vosté está ben escrit, però algú ho interpretaría al revés de lo que vosté vol dir.— *F. Marcé*: Ho publicarém.— *J. S. de Tarrassa*: El seu «El Treball» anirá en un tomo que penso publicar.— *J. C. de Bañolas*: Rebuda la seva apreciada; faré lo qu'hem diu, y alló altre va ser canbiat.— *J. T. Serra*: L'un va molt bé.— *J. Abelart*: El seu, molt bonich, se publicarà.— *U. C. de Solsona*: Vol dir que és convenient, publicar aixó?— *Un carlí, d'Arenys*: Lo que vosté 'm diu, será cert, però no fassi cas d'aquests que, quan se tracta de treurer la cara pel partit, s'excusen dient que son d'una societat catòlich-neutre.— *P. Fusimanya*: Anirá molt de lo de vosté; alguna cosa no pot ser per prudència.— *Miquel*: Ho publicarém.— *Quimet*: La poesia «A ma desgraciada Patria» és poch llimada.— *zumalacarregui*: Lo que vosté proposa, no pot realisarse sense 5 ó 6 mil pessetas. Ho tinch prou y ben estudiat. Ara, més endavant, ja veurém.— *J. Sagrera*: La publicarém, ben llimada.— *F. X. M.*: Ho publicarém.

Tip. Lit. Fiol y C. Passatge Sant Joseph. — Barcelona

Almanach de «La Bandera»

¡JA HA SORTIT!



UN HOME VIU

—Lo menos, lo menos li donarém 18.000 vots.
—¿Voleu dir que no seria millor que'm donessiu...
18.000 duros?